

Efter engelsk Særetsteori antages det, at naar Befragterens Forpligtelse gaar ud paa Levering af individuelt bestemte Genstande, og disse før Indlastningen gaar tabt uden Fejl paa Befragterens Side, maa Forpligtelsen til Levering anses for at være ophørt. Ligeledes antages Befragteren at blive fri for Erstatningsansvar i saadanne Tilfælde, hvor Aftalen angaar en Del af en bestemt Høst eller en Del af Produktionen fra en bestemt Mine, og Høsten eller Produktionen uden Befragterens Forsømmelse slaar fejl.

Efter Søloven er Forholdet det, at hvis Befragteren først træder tilbage, naar Rejsen er begyndt, indtræder der fuldt Erstatningsansvar. En Undtagelse herfra betegner dog Reglerne i Sølovens § 159. Søloven udgaar som en Selvfølge fra, at hvis Skibet gaar tabt eller bliver erklæret for uistandsætteligt før Rejsens Begyndelse, ophører Aftalen at gælde (jfr. nu herved Forslagets § 128). I Motiverne omtales det indgaaende, om det samme bør være Reglen, naar det til Indlastning bestemte Gods gaar tabt, inden det er overleveret til Skibsføreren. Det hedder herom i Motiverne: „At nu Befragtningskontrakten maa bortfalde, naar Skibet, som det hed i Udkastet, forgaar eller faar en saadan Skade, at det bliver uistandsætteligt, eller paa anden Maade fortabes, saasom ved Opbringelse, tør vistnok betragtes som selvfølgelig. Naar ingen Udtalelse i den Retning findes i Lovforslaget, er dette begrundet i, at den fra alle Sider under Sagens Forhandling er bleven anset for overflødig; der vilde derfor formentlig kun være Anledning til at optage en saadan Udtalelse for Fuldstændigheds Skyld, dersom det maatte findes rigtigt, saaledes som i Udkastet fra 1882, tillige at lade Godsets Forgaaen, i alt Fald betingelsesvis, være gyldig Grund til Befragtningskontraktens Ophævelse. Men herom har man ikke kunnet overbevise sig. Naturligvis kan der ikke være Tale om, at Kontrakten skulde bortfalde, fordi de Varer, som Befragteren havde tænkt at ville afsende i Henhold til den,

forgaa, naar det lader sig gøre at sende andre Varer af samme Slags i Stedet for dem; Forudsætningen for Befragterens Ret til at træde tilbage maatte i hvert Fald være, at de Varer, som Kontrakten angik, vare individuelle Genstande, altsaa ikke Gods, der alene var betegnet efter Art, eller at Godset var bleven individualiseret derved, at det, forinden det forgik, var bleven bragt om Bord eller dog modtaget af Skipperen paa Indladningspladsen. Selv i disse Tilfælde kan det imidlertid ikke siges, at det er blevet umuligt for Befragteren at opfylde Kontrakten, idet det, han skal yde, jo egentlig er Fragten, og unægteligt er det, at en Kontrahent i analoge Forhold, t. Eks. Lejeforhold, ikke fritages for at erlægge sin Modpræstation, Lejen, fordi han som Følge af en eller anden ulykkelig Hændelse ikke faar Brug for det lejede Rum. Under de gentagne Overvejelser, hvorfor dette Spørgsmaal har været Genstand i de 2 Kommissioner, er det ogsaa bleven erkendt, at der efter almindelige Retsgrundsatninger ikke vilde kunne tillægges Befragteren en Tilbagetrædelsesret i de omhandlede Tilfælde. Den maatte saaledes formentlig begrundes paa Billighedsbetragtninger. Om det imidlertid end synes at maatte erkendes, at Billighed i mange Tilfælde kunde tale for, at en Befragter, der mister sin Ladning ved en ulykkelig Hændelse, imod hvilken han maaske ikke har kunnet sikre sig, ikke desforuden skal betale Fragt efter en Kontrakt, som han ikke længere kan benytte sig af, kan det paa den anden Side ikke bestrides, at det ogsaa kan være ubilligt og haardt for Skipperen at skulle miste sin Fragt paa Grund af en Befragteren tilstødt Ulykke, t. Eks. naar han forgæves har gjort Rejse til Afladestedet — i hvilket Tilfælde det danske Udkast (§ 194) iøvrigt tilstod Skipperen billig Fragt derfor — eller af Hensyn til den paagældende Befragtningskontrakt har afvist andre fordelagtige Tilbud. Naar hertil kommer, at det i alt Fald hidtil næppe har ladet sig gøre for Skipperen i alle Tilfælde ved Assurance at sikre sig mod Tabet af